

Om kvinnornas hemarbete m.m. förr

Ännu under åren 1915-20 fanns ganska mycket kvar av den s.k. självhushållningen i Håbo-Tibble. Det var åtminstone fallet hos mina morföräldrar, som arrenderade **Håbo-Tibble prästgård, Jädra**. Kontantinkomsterna var blygsamma, varför man försökte göra så mycket som möjligt själv på gården. Jag tänker då närmast på kläder av olika slag.

Det hörde till, att det skulle finnas får på gården, så att man hade tillgång till ull. Men vilket arbete det var med denna ull, och vilken arbetslokal! Den enda, som stod till buds var köket i arrendatorsbostaden. Där skulle ullen skrubbas, kardas, spinnas och tvinnas till garn. Ibland var det lika dammigt där som ute på logen. I samma kök skulle man ju också laga och äta mat. Dessutom måste man på kvällarna ordna till minst två sovplatser där för natten. I regel arbetade två av döttrarna (mina mostrar) hemma med dessa sysslor, men de deltog även i mjölkning och disk i ladugården. Däremot behövde de inte befatta sig med ladugårdsarbetet i övrigt, det skötte min yngste morbror om, vilket jag tycker var föredömligt. Annars var ju den gängse meningen den, att husdjursskötsel det var "fruntimmersgöra och litet för simpelt för en karl". Skötseln av hästarna svarade min äldre morbror för.

I "pojknarnas kammare" sattes nu "rännräna" upp, och vi ungar fick i nåder åka med några varv men inte mer heller. Vävstolen var nog igång varje vinter och under denna, som jag minns bäst, skulle det vävas ylletyg. Så skedde också, och fram på eftervintern kom sockenskräddaren för att sy kostymer åt gårdens tre karlar. Jag anar, att mina morbröder ogillade hans kostymer, ty den äldre av dem gjorde något, som allmänt ansågs nästan skandalöst; han beställde genom köpman Viktor Jonsson i Bro en kostym av köpetyg någonstans ifrån.

Sockenskräddaren hette Pettersson. Han hade varit i USA några år men fick hemlängtan och återvände. Ibland, åtminstone efter något glas, ville han briljera med sina kunskaper och sjöng då på engelska en amerikansk slagdänga, som han påstod hette "Dorlaro Jenks" eller något liknande. Följden blev, att han i folkmun kom att kallas "Skräddar Jenkis", och något annat namn på honom hade jag aldrig hört. En dag vågade jag mig att smygga mig in i "pojknarnas kammare", där han satt och tråcklade, för att fråga honom om något. Jag hann bara säga: "Farbror Jenkis", så for han upp från bordet och skrek "Vad säger du pojklummel?" Därmed tog han mig i kragen, sparkade upp dörren och kastade mig handlöst ett par meter in i köket. Efter det blev det ingen konversation oss emellan.